

Een woord vooraf

‘Waarom ben je gaan werken in een verpleeghuis, in al die treurigheid en narigheid?’ Deze vraag is me vaak gesteld door familieleden en vrienden, gedurende de periode dat ik als humanistisch geestelijk verzorger in het verpleeghuis werkzaam was.

Ik kwam er inderdaad treurigheid en narigheid tegen. Maar dat was niet het enige. Regelmatig heb ik me tijdens de gesprekken die ik met patiënten voerde verbaasd over de veerkracht waarover mensen blijken te beschikken.

Opgenomen worden in een verpleeghuis betekent een – meestal ingrijpend – veranderd levensperspectief. Gesprekken gingen dikwijls over vragen als: ‘Wat was de betekenis van mijn leven tot nu toe?’ ‘Doe ik er nog toe nu ik hier verder moet leven, wat betekenen ik nu nog – voor mijn partner, voor mijn kinderen?’ Vaak kostte het pijn en verdriet, en ook tijd, om een nieuw perspectief, een nieuwe zin in het leven in het verpleeghuis te vinden, maar het kwam regelmatig voor dat iemand op een gegeven moment tegen me zei: ‘Ik denk dat ik het nu wel zelf verder red.’

Ik heb vele verhalen mogen beluisteren, soms verhalen die patiënten nog nooit aan anderen hadden verteld, en ik heb dat heel bijzonder gevonden. ‘Wat heb je toch een rijk beroep’, zei een vriendin eens tegen mij.

En zo was het ook, ondanks de zwaarte die ik voelde als een patiënt overleed met wie ik veel contact had en ondanks de machteloosheid die me kon bevangen als iemand onbereikbaar was en bleef. Daarover gaat dit boek. Het is geschreven in de hoop, dat de fragmenten een beeld geven van wat geestelijk verzorgers in verpleeghuizen doen.

Tot slot: een woord van dank aan Jan Hein Mooren. Hij is van grote betekenis geweest bij het schrijven. Vooral dankzij zijn kritische commentaar en zijn stimulerende aandacht is het gelukt een antwoord te geven op de vraag die in de titel gesteld wordt: *Wat doe je daar nu eigenlijk?*

Sonja 't Hart-Hartog